

Piali Ashar Alo

Piali Ashar Alo Sola Januar - April 2024

Letos praznujemo 16 let nasega delovanja. Tretjega februarja je bilo, leta 2008, ko smo imeli otvoritev nase prve sole. To so bili res skromni in majhni prostori brez pohistva, sicer zidani, ampak pokriti z azbestnimi ploščami. Na hitro smo kupili nekaj stolov za naso edino učiteljico (ki je se sedaj z nami) in goste, učenci so sedeli na tleh na rogoznici. Kuhinje ni bilo, zato smo prve zajtrke pripravljali na verandi, kasneje smo zgradili majhno kuhinjo iz bambusa na solskem dvorišču. Imeli smo eno "stranisce", kamro brez prave straniscne skoljke. Vodo smo crpali z rocno crpalko ali smo jo prinesli iz ribnika. Prvi učenci so bili že starejši otroci, ki jih starsi niso vpisali v solo. Spominjam se, da so se mi smejali, ker jih nisem razumela, takrat je bilo sploh prvic, da so poleg bengalscine slisali se anglescino. Kaj je sedaj s temi otroci se morda sprasujete? Nekateri so se hitro "izgubili", solo pustili, ampak tudi ti so se naucili vsaj nekaj abecede. Dekleta so se po sedmem, osmem razredu porocila. Hčerka ene izmed njih je sedaj tudi z nami, v drugem razredu. Eden izmed fantov je koncal malo mature po 10. razredu, dva fanta in eno dekle pa maturo. Fantje, sedaj že poroceni in očetje, delajo, Shefali pa se pripravlja na sprejemni izpit na plesni akademiji. Morda to niso tiste zgodbe o uspehu, ki jih radi beremo v priznanih casopisah in revijah. Iskreno receno, so bila tudi moja lastna pricakovanja drugacna, nisem vedela, da bo pot tako tezka, ampak nasi otroci so me naucili, da so zgodbe o uspehu lahko tudi drugacne in da jih predvsem pisemo skupaj.

Sedaj je nas izobrazevalni center lep in cudovit, tisti bralci, ki ste nas že obiskali verjamem, da se strinjate z menoj. Vcasih se z nostalgijo oziram v tista leta nasih zacetkov, ki so bila sicer tezka,

ampak smo bili bolj povezani, delali zagnano in srcno, brez strahu. Sola je sedaj večja, tudi ekipa, vec je skrbi z administracijo, pisanjem porocil, bolj smo "na oceh", stroški so vecji. Hvalezna sem, da se je v zadnjih letih ekonomska situacija vecine druzin nasih otrok izboljšala, tako da lahko starsi tudi vlagajo v solanje svojih otrok, kljub temu bo za vecje premike v razmisljanju in spreminjanju stereotipov o (ne)pomembnosti izobrazbe, predvsem srednje in visje, potrebno se nekaj casa. Na zalost je se vedno veliko deklet, ki se porocijo zelo mlade.

Z Anupom se zelo nerada izpostavljava, ker se zavedava, da za nama stoji res velika skupina ljudi, ki nam zvesto pomagata. Letos je bilo tako prvic, da smo praznovali prav ustanovni dan, ko sva tudi prvic skupaj zarezala v torto, saj ob najini poroki porocnega slavlja nisva imela. Res je bil poseben trenutek.

Vecji kulturni program smo imeli 6. marca, ko nas je obiskala tudi veleposlanica gospa Mateja Vodeb Ghosh s prvo sekretarko gospo Irmo Sinkovec ter castnim konzulom gospodom Bagario. Program smo podnaslovili s "Skupaj" (Together), ker smo skupaj mocnejši in ker skupaj lahko dosežemo trajne spremembe. Pa se en razlog je bil za izbor te teme: v sam program smo zeleli vkljuciti tudi uciteljice in starse. Tako so na odru prvic zaplesale nase mamice. Mame in uciteljice so sodelovale tudi v kratki drami in v glasbenih tockah. Ocetov nam tokrat ni uspelo privabiti, je pa eden izmed njih podelil nekaj svojih vtisov in občutkov o tem, kaj mu je pomenilo, da se je njegova hčerka, ki sedaj ravno zaključuje maturitetne preizkuse znanja, lahko solala pod nasim okriljem.

V januarju so nas z enotedenskim obiskom presenetile mlade studentke/absolventke Tinkara, Monika, Lucija in Lana. Tinkara je bila vrsto let koordinatorka POTA prostovoljcev, ampak tokrat je bilo prvic, da nas je lahko tudi obiskala. Prostovoljci so izjemen pomemben gradnik nasega projekta, saj obogatijo nase delo, ogromno se drug od drugega naucimo in skupaj razvijamo neformalne nacine ucenja. Tokrat so nam dekleta med drugim predstavila Pust in koreografije na nekaj slovenskim otroških melodij: Zajcek Dolgouscek, Marko skace...

Solske ekskurzije so zabaven način učenja in nujne za celosten razvoj učencev. Za nas je organizacija ekskurzij logistično zelo zahtevna. Cesta do nas ni dovolj široka, da bi lahko prisel avtobus, kar pomeni, da mora biti odhodna točka drugje, do tja pa je spet treba priti. Če se odločimo za vlak, je tudi velik izziv, saj so vlaki zelo polni, otroci morajo zato vstopiti v različne vagona, kar je z vidika varnosti in naše odgovornosti tvegano. Kljub temu se ne damo in smo letos skupaj obiskali muzej, planetarij in filmski festival. Podali pa smo se tudi v Shantiniketan, kjer se je rodil in deloval velik bengalski humanist, literat, svetovljan Rabindranath Tagore.

Omeniti zelim tudi dve večji spremembi, ki smo ju uvedli. Prvo je lansko leto in sicer imamo manjšo skupino otrok, ki jih poučujemo samo v angleškem jeziku. Namreč v Zahodni Bengaliji se lahko otroci učijo v svojem materinem jeziku, kar ponujajo državne šole, vse več staršev pa se odloča otroke vpisati v angleške šole, ki so večinoma privatne. Tudi nekateri naši starši so izrazili to željo, tako da smo uvedli ta model poskusno. Nekateri otroci so bili po prvem letu zelo

uspesni, nekateri pa manj, kar je razumljivo, saj je učenje v tujem jeziku zelo zahtevno, se posebej, če v družini nihče ne govori/razume angleško.

Druga velika sprememba pa je ta, da smo v januarju začeli vpisovati tudi dečke. Če ste si dobro ogledali fotografijo z našimi prvimi otroci, ste opazili, da so bili sprva med njimi tudi dečki. Zacetili smo, da je čas zrel zato, da se tudi na podeželju deklice in dečki učijo skupaj, saj to odraza resnično dinamiko sveta, v katerem živimo. Zelimo si ustvariti varno okolje, v katerem se bodo dečki in deklice učili drug o drugem in drug ob drugem ter razvili medsebojno spoštovanje in razumevanje. Izzivi nedvomno bodo, vendar verjamemo, da jih bomo z obilo potrpežljivosti in modrosti lahko reševali sproti.

Hvala vsem vam, ki nas zvesto spremljate in nam pomagata.

Vasa Piali Ashar Alo Družina

www.pialiasharalo.org

